

Arrest

nr. 280 614 van 23 november 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 20 november 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 november 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2022, op 10.00 uur.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor verzoeker en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 september 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Verweerder stelde, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker voorheen reeds een verzoek om internationale bescherming in Zweden indiende.

1.2. Op 3 oktober 2022 verzocht verweerder de Zweedse autoriteiten om verzoeker, met toepassing van artikel 18.1.b. van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), terug te nemen.

1.4. De Zweedse autoriteiten willigden het terugnameverzoek, op grond van artikel 18.1.d. van de verordening nr. 604/2013, in op 6 oktober 2022.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 9 november 2022 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 10 november 2022 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [A.A.]

voornaam: [N.]

[...]

nationaliteit: Palestina

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zweden toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [A.A.N.], verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Palestijnse nationaliteit te hebben, bood zich op 27/09/2022 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 27/09/2022 werd zijn verzoek formeel ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene reeds eerder een verzoek om internationale bescherming indiende in Zweden op 09/04/2018.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 30/09/2022. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Verder verklaarde hij dat zijn drie broers in Zweden verblijven en de Zweedse nationaliteit hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

De betrokkene kon tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen originele reis-of identiteitsdocumenten voorleggen. Hij legde wel een kopie neer van zijn identiteitskaart met nummer [...]. Hij verklaarde zijn paspoort onderweg verloren te hebben.

De betrokkene verklaarde dat hij Libanon verlaten heeft op 03/04/2017. Hij reisde naar Ecuador, waar hij tot oktober 2017 verbleef. Daarna reisde hij naar Spanje, om vervolgens met de trein via Frankrijk, Duitsland en Denemarken naar Zweden te reizen, waar hij een asielaanvraag indiende en bij zijn broers verbleef. Hij verklaarde dat hij op 25/09/2022 met de trein via Denemarken en Duitsland naar België gereisd is, waar hij op 26/09/2022 aankwam.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat België een

multicultureel land is, waar je alle nationaliteiten hebt. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Zweden omdat er overal racisme is. Ook verklaarde hij dat de procedure in Zweden jaren duurt en dat deze hem niets opgeleverd heeft. Hij stelde dat hij zijn best gedaan heeft om te bewijzen dat hij problemen heeft in Libanon, maar dat het niet geholpen heeft. Hij gaf aan dat hij in Zweden niets meer kan gaan doen.

Op 03/10/2022 werd een terugnameverzoek gericht aan de Zweedse instanties. Zij stemden op 06/10/2022 in met dit verzoek conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. De betrokkene dient overgedragen te worden via Arlanda Airport, Stockholm.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Zweden.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat België een multicultureel land is, waar je alle nationaliteiten vindt. Hij gaf aan niet te willen terugkeren naar Zweden omdat er racisme is, op het openbaar vervoer, op straat, overal. Vooreerst wensen we te benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen waar zijn verzoek behandeld dient te worden. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en mechanismen worden vastgelegd om te bepalen

welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Zweden wil zijn, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Tevens wensen we op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Zweden. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen, geen aanleiding is tot de conclusie dat de Zweedse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Zweden. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Zweedse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Zweedse bevolking geen voorstander is van de opvang van vluchtelingen, of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Zweedse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen. Tevens leidt dit geenszins tot de conclusie dat de Zweedse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Zweedse grondgebied verblijven.

De betrokkene uitte eveneens bezwaar tegen een overdracht aan Zweden omdat de procedure er jaren duurt en hem niets opgeleverd heeft. Hij stelde dat hij zijn best gedaan heeft om te bewijzen dat hij problemen heeft in Libanon, maar dat het niet geholpen heeft. Hij gaf aan dat hij in Zweden niets meer kan gaan doen. We wensen er echter op te wijzen dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat de betrokkene een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat de betrokkene na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en desgevallend een bijhorende maatregel van bewaring, betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zweden autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet afdoende respecteren.

De aangehaalde reden heeft geen betrekking op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Zweedse autoriteiten. Het loutere feit dat de asielaanvraag van betrokkene werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van “een niet correcte of onmenselijke behandeling” en bewijst geen inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. De betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Zweden dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM die niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene of niet gestaafd is met concrete feiten volstaat geenszins. De betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zweden een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden van verzet tegen een overdracht naar Zweden, zijnde dat zijn verzoek om internationale bescherming daar werd afgewezen en hij een bevel had gekregen om het grondgebied te verlaten kan niet worden beschouwd als een ernstig vermoeden van of reëel risico op blootstelling aan een schending en bijgevolg is dit geen reden voor België om af te zien van een overdracht naar Zweden.

De Zweedse instanties stemden op 06/10/2022 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 (“de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Zweden ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

We wensen te benadrukken dat de nood aan internationale bescherming reeds door de Zweedse instanties werd onderzocht en niet gegrond werd bevonden.

We benadrukken hieromtrent dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand aan zijn beschermingsverzoek in België in Zweden ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Zweden partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgaan dat de Zweedse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Zweden sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat. We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zweden staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Zweedse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Zweedse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zweden in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Middels het akkoord van 06/10/2022 hebben de Zweedse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Zweden. De betrokkene zal na overdracht in Zweden een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren.

Zweden onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Een recente bron betreffende verzoekers voor internationale bescherming in Zweden is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de “European Council on Refugees

and Exiles“ (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Zweden (George Joseph en Michael Williams, “Asylum Information Database –Country Report – Sweden”, laatste update 10.06.2022, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Het rapport meldt dat personen die worden overgedragen aan Zweden in het kader van een Dublinprocedure en wiens verzoek reeds het voorwerp was van een finale afwijzing kunnen worden vastgehouden na aankomst in Zweden. Als er nog geen finale beslissing is genomen kunnen de overgedragen personen opnieuw terecht in de Zweedse opvangstructuren. “Dublin returnees with a final negative decision in Sweden are normally taken into custody on arrival and measures taken to facilitate their removal. If their case is still pending in Sweden and there is no final negative decision, then they are placed in an accommodation centre near a point of departure and continue the procedure in their ongoing case” (AIDA, p. 45). We wensen te benadrukken dat wordt gemeld dat de mogelijkheid tot detentie bestaat, maar niet dat detentie in deze gevallen een “automatisme” is.

Verzoekers hebben in Zweden recht op materiele opvang van zodra hun verzoek is ingediend. Het recht op materiele opvang kan eindigen op het moment dat er een negatieve beslissing is genomen, wanneer er een bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevaardigd of wanneer de deadline voor vrijwillig vertrek is verstreken (AIDA, p. 72). Opvang in Zweden gebeurt in de meeste gevallen in gewone appartementen in residentiële buurten die door de Zweedse instanties worden gehuurd en anders in een opvangcentrum. Indien de verzoeker ervoor kiest om te verblijven in een opvangcentrum kan hij of zij niet kiezen in welk centrum en zijn ze verplicht de beschikbare plaatsen die de Zweedse instanties aanbieden aan te nemen. Voor verzoekers die aan Zweden worden overgedragen in het kader van een Dublinprocedure is dit meestal een opvangcentrum in de buurt van een luchthaven met het oog op een eventuele repatriëring naar het land van herkomst (AIDA, pp. 73-74).

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Zweden is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Zweden in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Zweden worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat hij een wonde aan zijn linkerhand heeft. Hij stelde dat het geopereerd is, maar soms pijn doet. Hij gaf aan hieromtrent een doktersafpraak te hebben. De betrokkene bracht tot heden geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Zweden zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers van internationale bescherming in Zweden gedurende de procedure recht op noodzakelijke medische zorgen. Verzoekers wiens verzoek intussen is afgewezen hebben echter enkel nog recht op dringende medische verzorging. Zij ontvangen ook geen financiële tussenkomst meer voor deze medische zorgen (AIDA, p. 83). Er wordt gewag gemaakt van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zweden een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat de medische voorzieningen in Zweden van vergelijkbaar niveau mogen worden verondersteld als in België en dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Zweden niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de

overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

De Zweedse autoriteiten zullen tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Zweedse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Zweedse autoriteiten.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3.2. van de verordening nr. 604/2013, van artikel 4 van Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de artikelen 1.D en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten

van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Beleidswijziging onder de huidige Zweeds regering:

Bij de beoordeling van de terugkeer naar Zweden heeft de Belgische overheid zich voornamelijk gebaseerd op het AIDA – Country Report voor Zweden. Dit laatste werd geüpdatet in juni 2022.

Er werd geen rekening gehouden met de meest recente landinformatie. Met name werd in oktober 2022 bekend gemaakt dat de regeringspartijen het zogenaamde “Tidö Akkoord” hebben gesloten.

Dit laatste voorziet in diverse restrictieve maatregelen ten opzichte van enerzijds de asielzoekers en anderzijds de begunstigten van internationale bescherming:

“...After a month of negotiation, the so-called “Tidö accord” was signed and announced on Friday, and Kristersson announced that the Moderates, the Christian Democrats and the Liberals would form Sweden’s next government with the support of the Sweden Democrats.

[...]Among other things, the Tidö Agreement proposes to drastically reduce the number of quota refugees coming to Sweden, abolish the permanent residence permit system, raise awareness of the possibility of return for people who have “not integrated”, stricter requirements for Swedish citizenship and the reduction of the right to family reunification to the minimum set at EU level. »
(https://www.euractiv.com/section/all/short_news/swedish-moderates-strike-government-deal-far-right-influence-increases/)

Het Tidö-Akkoord leidt tot een schending van de rechten van asielzoekers en begunstigten van internationale bescherming, zoals blijkt uit de onderstaande, gepubliceerde samenvattingen van de belangrijkste inhoudelijke punten op het vlak van migratie in het akkoord:

.Alle asielzoekers moeten in transitcentra wonen – en ze moeten, indien mogelijk, zelf betalen voor de opvang.

.De rechten en opvangvoorzieningen van asielzoekers moeten tot een minimum worden beperkt

.De bewijsstandaard voor asielzoekers om bescherming te krijgen zal hoger zijn – terwijl het recht op een tolk en openbare raadsman zal worden beperkt.

.Een verblijfsvergunning voor de onmogelijkheid om een verwijdering ten uitvoer te leggen, wordt alleen verleend als de belemmering permanent is

.De verjaringstermijn voor uitzettingsbevelen wordt verlengd of volledig verwijderd

.Er komen meer sancties en dwangmaatregelen om te voorkomen dat mensen onderduiken en gemeenten wordt verboden om ongedocumenteerden te helpen

.Gezinsimmigratie moet worden beperkt, zodat minder mensen die een verblijfsvergunning hebben gekregen, kunnen worden herenigd met hun familie

.Inkomenseisen voor nabestaanden moeten worden aangescherpt en eventueel ook worden ingezet bij verlenging

Dit zijn enkele voorbeelden van het vluchtelingenbeleid van onze nieuwe regering. Maar dat is niet genoeg. Degenen die bescherming hebben gekregen, moeten zich niet veilig voelen, zelfs niet met een verblijfsvergunning.

.Permanente verblijfsvergunningen voor personen die bescherming behoeven, moeten voor alle of bepaalde groepen worden afgeschaft

.Een verblijfsvergunning moet zo snel mogelijk worden ingetrokken, wanneer de oorspronkelijke reden niet blijft bestaan

.De intrekking van een verblijfstitel wegens behoefte aan bescherming wordt vergemakkelijkt door middel van een automatische procedure of andere maatregelen.

.Repatriëring moet ook bij bewoners gestimuleerd worden

.De vereisten om burger te worden moeten worden verhoogd en een loyaliteitsverklaring of iets dergelijks moet worden ingevoerd

.Toeslag voor gezinnen met kinderen die uit de toeslag voor nieuwkomers tijdens de vestiging worden geschrapt

.Er moet een kwalificatie worden ingevoerd om deel te nemen aan andere rechten als ingezetenen van Zweden, zoals kinderbijslag, ouderschapsuitkering, bijstandsuitkering, enz.

.Zo moet het recht op een tolk in de zorg worden ingeperkt.

Dat is nog niet alles. Het Tidö-akkoord tussen de regeringspartijen en de Zweden Democraten bevat ook een aantal aanscherpingen met betrekking tot werkvergunningen, deportaties, grenscontroles, bewaking, ontwikkelingshulp... We volgen individuele voorstellen die bedoeld zijn om de integratie te verbeteren - toegang tot SFI en taalvoorschool voor nieuwkomers. Maar in deze context, waar het geheel is dat asielzoekers en nieuwkomers laag moeten worden gehouden, worden dergelijke eisen ook bedreigend.

[...]

Alsook

Het in overeenstemming brengen van de asielwetgeving met het wettelijk minimumniveau van de EU-wetgeving (blz. 34): een studie om na te gaan hoe de asielwetgeving zo restrictief mogelijk kan worden gemaakt door het aan te passen aan het wettelijk minimumniveau van de EU-wetgeving en de Zweedse internationale mensenrechtenverplichtingen. Het voorstel omvat het volgende: beperken van de rechten van asielzoekers, zoals het recht op vertolking en wettelijke vertegenwoordiging, aanscherping van de bewijsregels en beperking van de economische en sociale rechten gedurende de asielprocedure. Andere voorbeelden die in het onderzoek aan bod zullen komen zijn onder meer het zoveel mogelijk beperken van gezinshereniging en afschaffing van permanente verblijfsvergunningen.

Ons commentaar: het volgt uit de internationale verbintenissen van Zweden en de fundamentele beginselen van rechtszekerheid om een asielprocedure te waarborgen die een eerlijk onderzoek van behoefte aan bescherming. Anders bestaat het risico dat mensen ten onrechte worden uitgezet naar oorlog of vervolging, wat in strijd is met het non-refoulement in het individuele geval.

[...] Vestiging beperken (blz. 35): door het invoeren van een quotum op het aantal vluchtelingen en het toevoegen van criteria voor de selectie van quotumvluchtelingen

Ons commentaar: dit beperkt in de praktijk het asielrecht en raakt een van de meest kwetsbare groepen die wereldwijd bescherming nodig hebben.

Invoering van transitcentra gedurende de gehele asielprocedure (blz. 37): de mogelijkheid van transitcentra gedurende de gehele asielprocedure waar asielzoekers zonder uitzondering moeten verblijven, met dwangmaatregelen, rapportageverplichtingen en intrekking van rechten om te voorkomen dat mensen vertrekken. Het onderzoek zal onder meer nagaan hoe transitzones kunnen worden uitgevoerd in andere EU-landen en andere vergelijkbare landen.

Ons commentaar: meer dwangmaatregelen tijdens de asielprocedure zijn waarschijnlijk in strijd met de internationale verplichtingen van Zweden, waaronder de wettelijke verplichtingen van de EU en rechtsstaat. Doorgangscentra kunnen ook een beperking van de vrijheden inhouden en rechten, met inbegrip van het vrije verkeer, en zal onder meer afbreuk doen aan ontvangstomstandigheden. Zoals wij het voorstel lezen, opent het ook de weg naar een onderzoek naar externalisering van de asielprocedure, vergelijkbaar met de ontwikkelingen in Denemarken en Engeland. Daar zijn initiatieven om asielzoekers naar het buitenland te sturen voor een asielprocedure en eventueel afrekenen. Een dergelijk proces kan in strijd zijn met het beginsel van non-refoulement in het individuele geval en gaat de essentie van het recht op asiel

[...]

En tenslotte ook nog:

Zweden heeft een lange lijst van mensenrechtenverplichtingen onderschreven. Het is in de eerste plaats de verantwoordelijkheid van de regering om ervoor te zorgen dat Zweden zijn beloften nakomt, zoals Amnesty alle partijleiders tijdens de verkiezingscampagne in herinnering bracht. Maar verschillende van de voorstellen die de regering en de Zweedse Democraten nu in het Tidö-akkoord hebben gedaan, dreigen juist een ernstige bedreiging te vormen voor zowel de rechtsstaat als andere fundamentele mensenrechten.

[...] Rechten van vluchtelingen en migranten

In een tijd waarin het aantal vluchtelingen ongekend hoog is, conflicten steeds langduriger worden en er dringend behoefte is aan meer hervestigingsplaatsen, gaat er een zeer vreemd signaal uit om via een

quotum het aantal vluchtelingen drastisch te verminderen zoals in de overeenkomst wordt voorgesteld. [...]

Het voorstel voor zogenaamde transitcentra/aankomstcentra voor asielzoekers is al onderzocht en sterk bekritiseerd in het daaropvolgende raadplegingsproces (zie SOU 2018:22). Het akkoord stelt ook de mogelijkheid voor om beperkingen en dwangmaatregelen in te voeren om te voorkomen dat asielzoekers vertrekken. Dit kan niet met behoud van respect voor het individu en zonder afbreuk te doen aan het recht om asiel aan te vragen, met inbegrip van toegang tot een waardige opvang. Bovendien is het voorstel naar alle waarschijnlijkheid in strijd met de vereisten van fundamentele procedurele waarborgen in het kader van de rechtsstaat en het Gemeenschapsrecht van de EU.

Het voorstel om permanente verblijfsvergunningen "geleidelijk af te schaffen" (ten gunste van een nieuw systeem op basis van iemands beschermingsstatus) zou veel mensen voor zeer lange tijd in een onzekere situatie laten verkeren. Tijdelijke verblijfsvergunningen maken het ook moeilijker voor een persoon om werk en dus ook huisvesting te vinden. Deze factoren op zich leiden tot verminderde kansen om deel uit te maken van de samenleving. Wij weten ook dat de geestelijke gezondheid van kinderen negatief wordt beïnvloed door tijdelijke verblijfsvergunningen en dat een periode die voor een volwassene kort aanvoelt, voor een kind vaak lang aanvoelt. Maatregelen op lange termijn op het gebied van school en gezondheid zijn moeilijker uit te voeren. In de regel kunnen tijdelijke verblijfsvergunningen dus niet verenigbaar worden geacht met het beginsel van het belang van het kind, zoals bedoeld in artikel 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind.

Verschillende voorstellen in de overeenkomst zijn verstrekkend en bevatten onnauwkeurige formuleringen. Het draagt gemakkelijk bij tot de legitimering van een verdenking jegens mensen, louter op grond van het feit dat zij vluchteling of migrant zijn. Dit ondermijnt de opvatting van de gelijke waarde van mensen en draagt bij tot polarisatie. Een voorbeeld daarvan is het voorstel van de overeenkomst om de mogelijkheid te onderzoeken een vreemdeling op grond van "slecht karakter" uit te zetten - met inbegrip van de voorbeelden van wat daarmee wordt bedoeld - wat uiterst onverenigbaar is met het beginsel van de gelijke waarde van alle mensen, alsmede met de beginselen van evenredigheid en voorspelbaarheid. Het risico van willekeur bij de toepassing van een dergelijke regel, die op zich in strijd zou zijn met de beginselen van de rechtsstaat, is zeer groot.

[...]

Hoewel het Tidö-akkoord nog niet in wetgeving werd omgezet, geeft het niettemin aan welk beleid de heersende regeringspartijen beogen met betrekking tot migratie en asiel. Nergens in de bestreden beslissing heeft de Dienst Vreemdelingenzaken voormeld toekomstig beoogde regeringsbeleid in overweging genomen, zodat de bestreden beslissing kennelijk niet afdoende gemotiveerd is, of minstens strijdig is met het zorgvuldigheidsbeginsel op grond waarvan rekening moet worden gehouden met alle beschikbare elementen. Het behoorde de Dienst Vreemdelingenzaken om enerzijds rekening te houden met dit beoogde beleid, en anderzijds toe te lichten waarom dit geen overdracht naar Zweden zou verhinderen. Dit gebeurde niet in de bestreden beslissing.

Risico op refoulement:

In de bestreden beslissing wordt er verwezen naar het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Dit vertrouwensbeginsel is niet onbegrensd, zoals geoordeeld werd door het Hof van Justitie van 21/12/2011 met rolnummer C-411/10 en C-493/10:

Het Unierecht staat in de weg aan de toepassing van een onweerlegbaar vermoeden dat de op basis van artikel 3, lid 1, van verordening nr. 343/2003 verantwoordelijke lidstaat de grondrechten van de Europese Unie eerbiedigt.

Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling.

Meer in het bijzonder is de verplichting van de overdragende staat om zich ervan te vergewissen dat de asielzoeker niet, direct of indirect, zal teruggeleid worden naar de grens (EHRM, 21/11/2019, Ilias en Ahmed/Hongarije):

“133. As the Court stated in Mohammadi (cited above, § 60), a case concerning removal between two EU Member States and the application of the EU Dublin II Regulation, the expelling State has to make sure that the intermediary country’s asylum procedure affords sufficient guarantees to avoid an asylum-seeker being removed, directly or indirectly, to his country of origin without a proper evaluation of the risks he faces from the standpoint of Article 3 of the Convention (see also M.S.S. v. Belgium and Greece, cited above, § 358; Sharifi, cited above, § 30; T.I. v. the United Kingdom (dec.), no. 43844/98, ECHR 2000-III; and K.R.S. v. the United Kingdom (dec.), no. 32733/08, 2 December 2008). 134. The Court would add that in all cases of removal of an asylum seeker from a Contracting State to a third intermediary country without examination of the asylum requests on the merits, regardless of whether the receiving third country is an EU Member State or not or whether it is a State Party to the Convention or not, it is the duty of the removing State to examine thoroughly the question whether or not there is a real risk of the asylum seeker being denied access, in the receiving third country, to an adequate asylum procedure, protecting him or her against refoulement. If it is established that the existing guarantees in this regard are insufficient, Article 3 implies a duty that the asylum seekers should not be removed to the third country concerned. »

Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk niet terug te willen keren naar Zweden omwille van onder meer de volgende redenen:

“Ook verklaarde hij dat de procedure in Zweden jaren duurt en dat deze hem niets opgeleverd heeft. Hij stelde dat hij zijn best gedaan heeft om te bewijzen dat hij problemen heeft in Libanon, maar dat het niet geholpen heeft. Hij gaf aan dat hij in Zweden niets meer kan gaan doen.”

Verzoeker is een Palestijnse vluchteling, die afkomstig is uit Libanon. Hij is UNRWA -geregistreerd.

Desalniettemin hebben de Zweedse asielinstanties zijn aanvraag tot internationale bescherming afgewezen zowel in eerste aanleg, als in graad van beroep (zie stuk 3). Omtrent de algemene situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon werd het volgende geoordeeld door de beroepsrechter:

[...]

(vrije vertaling, eigen opmaak: De situatie van zowel geregistreerde als niet-geregistreerde Palestijnen in Libanon is moeilijk, maar het is niet van dien aard dat het op zichzelf beschouwd aanleiding geeft tot een nood aan internationale bescherming. Het Hof is het met het Migratieagentschap eens dat de veiligheidssituatie in Libanon evenmin aanleiding geeft tot bescherming. Ten besluit is het Migratiegeregister[hof van oordeel dat [N.A.A.] geen risico op vervolging loopt of een andere behandeling die bescherming rechtvaardigt zoals bedoeld in hoofdstuk 4, afdelingen 1 en 2, van de Vreemdelingenwet. Hij mag daarom geen verblijfsvergunning op deze gronden noch status ontvangen. Hij zal daarom ook geen reisdocument krijgen. Aangezien het Migratiegeregister[hof heeft vastgesteld dat [N.N.A.] niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoon is die bescherming behoeft in de zin van de richtlijn, wordt hij ook geacht de UNRWA-beschermingszone niet te hebben verlaten wegens omstandigheden in verband met het bepaalde in hoofdstuk 4, afdeling 1 Vreemdelingenwet.

De Zweedse asielinstanties oordelen dat Palestijnse vluchtelingen geacht worden terug te keren naar Libanon.

Hierdoor loopt verzoeker een reëel risico op (indirect) refoulement. Met name is een terugkeer naar Libanon strijdig met het artikel 1.D iuncto 33 van de Vluchtelingenconventie, ondergeschikt dreigt hij er terecht te komen in onmenselijke en vernederende levensomstandigheden in de zin van het artikel 3 EV[RM].

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht. Indien is vastgesteld dat de door UNRWA verleende bijstand is

opgehouden, dan moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij dient te worden uitgesloten om de redenen vermeld in de artikelen 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81). Zoals eerder vermeld, leidt niet alleen de opheffing van UNRWA tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand, maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen. In de zaak *El Kott* benadrukte het Hof dat “het bovenal de daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand is die moet ophouden, en niet het bestaan van dit orgaan, om de grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen” (§ 57), en kunnen de “woorden [...] van artikel 12, eerste lid, a), tweede zin], aldus (...) worden uitgelegd dat zij alleen gebeurtenissen betreffen die rechtstreeks met het UNRWA verband houden, zoals de opheffing van dat orgaan of een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor dit orgaan onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen” (§ 58). [...] Uit de aanvullende nota van de commissaris-generaal van 7 maart 2022 blijkt dat de commissaris-generaal zich, wat de heden door UNRWA geboden bijstand betreft, baseert op de COI Focus “Lebanon – Palestinian territories – The UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 1 februari 2021 (hierna: COI Focus). In wezen blijkt uit die informatie dat UNRWA reeds vijf jaar met ernstige financiële problemen te kampen heeft, die het agentschap hebben gedwongen de bijstand te verminderen of te herzien, en dat deze problemen in het jaar 2020 nog zijn verergerd door nieuwe begrotingsmoeilijkheden, die met name verband houden met de Covid-19-pandemie. Bovendien had die pandemie ook zeer grote gevolgen voor de praktische mogelijkheden van UNRWA om bijstand te verlenen aan de onder zijn mandaat vallende Palestijnse vluchtelingen die in de Gazastrook verblijven. De Raad leest verder in de COI Focus dat UNRWA op 28 januari 2021 verklaarde dat het een financieringscrisis verwacht vanaf maart 2021 en dat het verwachte tekort op grotere schaal kan leiden tot de financiële ineenstorting van het agentschap. UNRWA houdt hierbij rekening met het vooruitzicht van de hervatting van de Amerikaanse financiering en verwacht dus een iets hoger inkomen dan in 2020, maar stelt dat deze lichte stijging van de fondsen de enorme verplichtingen van het agentschap niet zal kunnen dekken. UNRWA verwacht voor 2021 een budgettekort van meer dan 200 miljoen dollar (COI, p. 12). Het argument, niet anders gestaafd dan door een loutere onnauwkeurige verwijzing naar de website van UNRWA, dat, zoals het agentschap op zijn website verklaart, nog steeds UNRWA-diensten worden verleend (COI, p. 12), doet niets af aan deze bevindingen. In dit informatierapport wordt voorts herhaaldelijk duidelijk gemaakt dat UNRWA, zoals het op zijn website verklaart, weliswaar zijn diensten blijft verlenen, maar dat het huidige budgettaire klimaat het agentschap dwingt tot aanzienlijke besnoeiingen op de uitgaven, herschikkingen van middelen en financiële opportuniteiten, die gevolgen hebben gehad voor de bijstand die het wordt geacht te verlenen uit hoofde van zijn mandaat, in het bijzonder met betrekking tot basisbehoeften (zo)als gezondheidszorg, elementaire voedselhulp en financiële bijstand, en een waardige en veilige leefomgeving. In het rapport wordt het volgende geconstateerd: (i) de infrastructuurwerkzaamheden zijn stopgezet en de humanitaire hulpverlening is teruggedroefd, waarbij de dienstverlening tot het minimum is beperkt (p. 7); (ii) de armoede is toegenomen en bepaalde diensten zijn beperkt tot de meest kwetsbaren, de kwaliteit van de gezondheidszorg is verslechterd, en de secundaire en tertiaire zorg wordt uitbesteed aan particuliere ziekenhuizen zonder garantie op vergoeding (p. 13); (iii) financiële steun onder het bestaansminimum, bevroering van nieuwe begunstigden en uitstel van het onderhoud van gebouwen en infrastructuurwerkzaamheden (p. 17). Wat meer bepaald de situatie in de Gazastrook betreft (p. 19-23), wordt in de meest recente informatie in dit rapport vermeld dat voedseldistributies, financiële hulp en medische zorg worden verstrekt aan de vluchtelingen met de meest kritieke behoeften, dat bepaalde nog niet gedefinieerde categorieën in 2021 worden uitgesloten om voorrang te geven aan pasgeboren baby's, dat nieuwe toelatingen tot het hulpprogramma sinds februari 2020 bevroren blijven, en dat de bouw, de wederopbouw en het herstel van opvangvoorzieningen tijdelijk zijn opgeschort. Concluderend merkt de Raad op dat in de Gazastrook slechts minimale diensten door UNRWA worden gehandhaafd. De Raad herinnert eraan dat de uitsluitingsclausule van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, evenals de andere daarin opgenomen uitsluitingsclausules, strikt moet worden uitgelegd (zie het arrest *El Kott* e.a., reeds aangehaald, § 47). Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat de beëindiging van de activiteiten van UNRWA definitief of volledig moet zijn, opdat de verzoeker de volledige uitwerking van het Vluchtelingenverdrag zou kunnen genieten. De enkele vaststelling dat UNRWA op de dag waarop de Raad zijn besluit neemt, in het algemeen niet in staat is zijn taken uit te voeren, volstaat om te concluderen dat verzoeker recht heeft op erkenning als vluchteling, ook al is deze beëindiging van bijstand door UNRWA niet noodzakelijkerwijs definitief. 2.5. In casu is de Raad van oordeel dat de verslechtering van de werkomstandigheden van UNRWA in de Gazastrook een zodanig niveau heeft bereikt dat, hoewel het agentschap zijn aanwezigheid in Gaza niet formeel heeft stopgezet, het in de praktijk met dermate ernstige operationele moeilijkheden wordt geconfronteerd dat de Palestijnse vluchtelingen in het algemeen niet meer kunnen rekenen op de bescherming of bijstand van het agentschap op dit werkterrein. 2.6. Tot slot blijkt uit het administratief dossier niet dat op verzoeker een andere uitsluitingsclausule van toepassing is dan die van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag. 2.7.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet langer valt onder artikel 1, D, eerste alinea van het Vluchtelingenverdrag. Bijgevolg is het niet noodzakelijk in te gaan op de andere in het verzoekschrift geformuleerde grieven. 2.8. De bestreden beslissing dient derhalve te worden hervormd en verzoeker wordt erkend als vluchteling in de zin van artikel 1, D, tweede alinea van het Vluchtelingenverdrag. (arrest nr. 270 290 van 22 maart 2022 in de zaak RvV X / IV)

Het risico op een gedwongen terugkeer naar Libanon bij afwijzing van zijn nieuwe aanvraag tot internationale bescherming in Zweden is reëel voor verzoeker, zoals blijkt uit het meest recente AIDA Country Report van ECRE (update 2022), waaruit blijkt dat Dublin terugkeerders, van wie de eerdere asielaanvraag werd afgewezen een reëel risico lopen op maatregelen ter bespoediging van hun terugleiding:

2.7. The situation of Dublin returnees Dublin returnees with a final negative decision in Sweden are normally taken into custody on arrival and measures taken to facilitate their removal. If their case is still pending in Sweden and there is no final negative decision, then they are placed in an accommodation centre near a point of departure and continue the procedure in their ongoing case.

Geen toegang tot volwaardige medische verzorging:

De Belgische overheid meent dat er geen structurele tekortkomingen kunnen worden vastgesteld in Zweden met betrekking tot de vereiste medische verzorging.

Ten onrechte, uit het AIDA-Country Report voor Zweden (laatste update) blijkt dat verzoeker geen toegang zal hebben tot de vereiste verzorging.

Asielzoekers hebben geen toegang tot medische verzorging zoals de Zweedse onderdanen. Hun medische verzorging is daarentegen beperkt tot dringende medische verzorging:

D. Health care Indicators: Health Care 1. Is access to emergency healthcare for asylum seekers guaranteed in national legislation? Yes No 2. Do asylum seekers have adequate access to health care in practice? Yes Limited No 3. Is specialised treatment for victims of torture or traumatised asylum seekers available in practice? Yes Limited No 4. If material conditions are reduced or withdrawn, are asylum seekers still given access to health care? Yes Limited No

During the asylum process and until the asylum seeker leaves Sweden or is granted a residence permit, he or she is entitled to a free medical examination, emergency health care and urgent medical or dental care that cannot be “postponed” (“vård som inte kan anstå”). They are also entitled to gynaecological and prenatal care, including health care on the occasion of childbirth, as well as health care in accordance with the Swedish Communicable Diseases Act (smittskyddslagen).²⁵⁸ Children and teenage asylum seekers under the age of 18 are entitled to the same health care as all other children living in the county council area where they are seeking treatment.

Should there be a need for health care beyond the free medical examination, mentioned above, patient fees (co-ays) may differ depending on the county council, region and type of care involved. But in general asylum seekers pay 50 SEK (€4.60) to see a doctor at the district health centre or to receive medical care after obtaining a referral. Other medical care, such as with a nurse or physical therapist, costs 25 SEK (€2.30) per visit. Medical transportation costs 40 SEK (€3.70). Gynaecological and prenatal care, including health care on the occasion of childbirth, as well as health care in accordance with the Swedish Communicable Diseases Act is free of charge. The fee for emergency care at a hospital varies from county to county. Asylum seekers pay no more than 50 SEK (€4.60) for prescription drugs.

260 If an asylum seeker pays more than 400 SEK (€37.00) for visits to a doctor, medical transportation and prescription drugs within 6 months, they can apply for a special allowance. The Migration Agency can compensate for costs over 400 SEK. The “400 SEK rule” applies individually for adults and common for siblings under 18. The cost of emergency medical or dental care is not covered. . 261 However, adults without children can be left without shelter and money if they refuse to leave Sweden voluntarily within 4 weeks of an expulsion order gaining legal force. Persons in that situation are entitled to the health care mentioned above, but the Migration Agency does not provide any financial assistance for health care or medicine (AIDA, p 84).

Echter, meervoudige asielzoekers hebben geen toegang tot gesubsidieerde medische verzorging meer:

Restricted access to reception conditions are also applied to subsequent applicants. Subsequent applicants who are adults are not able to get subsidised health care or medicines. Although they always have the right to emergency health care (health care that cannot be deferred, maternal healthcare, healthcare related to abortion and health care in relation to contraception).²¹⁵

Bij een terugkeer naar Zweden zal verzoeker bijgevolg geen toegang hebben tot de vereiste gesubsidieerde medische verzorging, andere dan dringende medische hulp."

De Raad merkt op dat het, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, niet ter discussie kan worden gesteld dat bij de toepassing van de bepalingen van de verordening nr. 604/2013 in regel het interstatelijk vertrouwensbeginsel speelt (cf. HvJ 19 maart 2019, nr. C-163/17, § 82). Verweerder kan zich, rekening houdende met voormelde rechtspraak en de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 3.2 van de verordening nr. 604/2013, evenwel niet op dit interstatelijk vertrouwensbeginsel beroepen indien hij op de hoogte is of behoort te zijn van het bestaan van structurele tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in de lidstaat die conform de bepalingen van voormelde verordening in principe verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, waardoor de betrokken vreemdeling een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

Het loutere feit dat de nieuwe Zweedse regering te kennen heeft gegeven dat zij een minder genereus beleid zal voeren dan in het verleden ten aanzien van verzoekers om internationale bescherming, en ruimer, ten aanzien van vreemdelingen in het algemeen en dat het louter de minimumvereisten die voortvloeien uit de Europese regelgeving zal respecteren laten de Raad niet toe te oordelen dat verweerder enig dienstig gegeven over het hoofd heeft gezien. De kritische doorlichting van het toekomstige beleid dat de Zweedse regering wenst te voeren, waarnaar verzoeker verwijst, leidt geenszins tot de conclusie dat er reeds feitelijke tekortkomingen werden vastgesteld waaruit kan worden afgeleid dat er een reëel risico bestaat dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Zweden op een wijze dreigt te worden behandeld die niet verenigbaar is met de bepalingen van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten of van artikel 3 van het EVRM. De bemerkingen die verzoeker heeft bij bepaalde potentiële beleidswijzigingen die hem persoonlijk niet aanbelangen, zoals de mogelijkheid dat de Zweedse autoriteiten in de toekomst minder vreemdelingen zullen opnemen in het kader van hervestigingsprogramma's, zijn daarenboven zonder meer irrelevant. Verzoekers betoog dat het individuele onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming in Zweden enige tijd in beslag nam en dat deze aanvraag uiteindelijk, ook in beroep, werd afgewezen geeft ook geen aanleiding tot de conclusie dat de procedure in dat land systeemfouten bevat.

Wat betreft verzoekers uiteenzetting die er schijnbaar op is gericht aan te tonen dat hij nood heeft aan een beschermingsstatus moet worden benadrukt dat hij hiermee niet aantoonde dat verweerder verkeerdelijk besloot dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Het feit dat hij het niet eens is met de beslissingen die werden genomen door de bevoegde Zweedse asielinstanties en rechtscolleges impliceert niet dat verweerder zou dienen te besluiten dat de Belgische autoriteiten bevoegd zijn om een herhaald verzoek om internationale bescherming te behandelen.

Het gegeven dat verzoeker ingevolge de bestreden beslissing kan worden overgebracht naar Zweden geeft ook geen aanleiding tot de vaststelling dat het non-refoulementbeginsel dreigt te worden miskend. Tot een dergelijk besluit kan slechts worden gekomen indien zou blijken dat de Zweedse autoriteiten vreemdelingen terugsturen naar hun land van herkomst zonder dat hun verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht of wanneer vreemdelingen ten aanzien van wie reeds is vastgesteld dat zij een internationale beschermingsstatus behoeven zouden terugsturen. Dit is in casu echter niet het geval.

Verzoekers specifieke betoog dat hij in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen omdat hij in Zweden de vereiste medische zorgen zal ontberen kan evenmin overtuigen. Allereerst moet worden geduoid dat verzoeker in gebreke blijft aan te tonen dat hij ernstige gezondheidsproblemen heeft die een effectieve medische verzorging behoeven. Daarnaast moet worden gesteld dat verzoeker zelf aangeeft dat hij in Zweden steeds kan terugvallen op dringende medische hulp. Het is dus niet zo dat wie dringende medische zorgen nodig heeft in Zweden aan zijn lot wordt overgelaten.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3.2. van de verordening nr. 604/2013, van artikel 4 van Handvest van de grondrechten, van de artikelen 1.D en 33 van de Vluchtelingenconventie) of van artikel 3 van EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. DE BOECK